
Psáno ve hvězdách

...

„Tak ji donuďte.“

„Pořád se ptá po Selmě a Imranovi. Trvá na tom, že dokud se nesejde aspoň s jedním z nich, jíst prostě nebude.“

„Co si ten fracek dovoluje? Klade nám podmínky? To je nestydaté vydírání! Právě tenhle měkký, ochranný postoj jejich rodičů, co jí ve všem couvli, zavínil všechny problémy, které s ní teď máme.“

„Vždyť těm dvěma neublíží, když sem na pár minut kvůli Naile zajdou.“

„Ne, tuhle hru s ní hrát nebudem. Běž k ní a donuť ji jíst, nebo se o to postarám sám!“

Dveře se otevřou a do šera pokoje vpadne pruh světla žlutého světla.

„Nailo.“ *Phúphí* dojde až ke mně a sveze se na kolena. „Donesla jsem ti tvoje oblíbené jídlo – podívej, kebab, rýže. A tady mám i kolu, tu máš taky ráda.“

Dál zatvrzele a bez hnutí sedím v koutě pokoje a pažemi si objímám pokrčená kolena. Už dávno si nevzpomínám, kolik dní tady trčím zavřená, a je mi to naprosto ukradené. V žaludku mi kručí, ale necítím hlad. *Kde je Selma?* toužím se zeptat. *Co jste s ní provedli? Kde je?* Ale už jsem se přesvědčila, že vyptávání nemá smysl. Její jméno jsem v prvních dnech vřískala přes dveře, až jsem ochraptěla. Neodpověděl nikdo. Ani Selma, ani žádný příbuzný. Občas, jako třeba právě teď, si kladu otázku, zda Selma vůbec existovala; jestli nepatří jen k výplodům mé splašené a vykojené fantazie.

„*Bétá*,“ prosí mě *phúphí*, „vážně musíš jíst. Takhle bys nakonec umřela.“ Nabodne kousek masa na vidličku a přidrží mi sousto před ústy. Odvrátím hlavu.

„Nejednájí s tebou dobře,“ nakloní se *phúphí* blíž. „Nevyčítám ti, že jsi utekla, ale zrovna teď nemůžeš dělat nic. Neměla by sis to dělat ještě složitější. Buď tak hodná, děvenko, a trochu toho sněz. Takhle si jenom ubližuješ.“

Vytrvale civím do šedivé betonové podlahy. *Phúphí* postrčí talíř až ke mně a něžně mi sevře obličej v dlaních. „Nechám ti jídlo tady, ano? Prosím, večer to sněz. Můžeš se stokrát vyhladovět, ale nezměníš nic.“

Druhý den ráno si *phúphí* při pohledu na netknuté vychladlé jídlo jen nešťastně povzdechne.

Za dveřmi slyším rozhovor.

„Zase nesnědla nic, už pátý den. Už je jako stín.“

„Vždyť jsem vám hned říkal, že sladké řečičky s ní nehnou. Je zatvrzelá! Hned na začátku jsem věděl, jak to máme řešit. Teď si to vezmu na starost já!“

Čáča hlučně vpadne do pokoje. Ani se nehnu. Práskne podnosem o podlahu. Naštvaně si prohlédne moje zplstnatělé vlasy, uplakaný obličej a v němém vzdoru sevřené rty.

Hlasitě, podrážděně mlaskne jazykem o patro. „Nemám dost času ani trpělivosti s tebou ztrácet čas!“ zavrčí. „Můj bratr podlehl chamtivosti a utekl do Ameriky bez ohledu na rodinu, kterou tu nechává. Nemůžeš za to, jaká jsi. Nikdy ti však neodpustím, že jsi do té hanby zatáhla i moji dceru.“ Utrhne kus kebabu z podnosu. „Buď začneš jíst, nebo tě donutím. Máš na výběr.“

Pevně a neústupně svírám rty. Cítím, jak jsou chladné a necitlivé.

„No dobrá, je to na tobě.“ *Čáča* se předkloní a surově mi rozpácí ústa, aby mi do nich vecpal sousto. Začnu se dávit, načež strýc zvedne sklenici s vodou a nalévá mi tekutinu přímo do hrdla. Z divné nahořklé chuti nápoje se zběsile rozkašlu, ale *čáča* se nevzdá, dokud sklenici nevyprázdní.

Zlomím se v pase, kašlu, zvedá se mi žaludek. Voda mi kape z brady. A skoro okamžitě mě zahálí mlha. Ta voda. Pochopím, že mě omámili. Zkusím se zvednout, ale tělo mi ztěžkne jako z olova.

„Pokud nepřestaneš vzdorovat, přijdu tě pokaždé nakrmit vlastnoručně jako teď!“ Jsem otupělá, bez vlastní vůle. Pohledem doprovázím strýce ke dveřím, které za ním zabouchnou, krutě, definitivně.

...

„Kam jdu?“ ptám se mdle maminky a *khálá* Simki. Od mého pokusu o útěk je to poprvé, co jsem se dostala ze zamčeného pokoje. Přes hlavu mám přehozený průsvitný závoj, takže celý svět vidím oranžově. Ženské ruce mě drží za ramena, podpírají mě, vedou mě k polštářům uprostřed místnosti.

„Tady si můžeš pěkně odpočinout,“ vybidne mě *khálá* Simki. Posadím se, překřížím nohy a opřu se o měkký polštář. Jako bych spočívala na obláčku.

Poslední dobou skoro pořád spím. A když jsem vzhůru, mozek mám jako zahalený mraky. Snažím se proti tomu bojovat, ale marně. Život mi připomíná nezřetelnou ozvěnu, jež ke mně doléhá do temného vzduchoprázdna.

Vzhlednu, protože zazní rytmické dunění bubínků a skupinka žen začne zpívat. Mladé dívky, které si pamatuju z vesnice, začnou tančit při hudbě, která se line z přehrávače. Zářivě rudé, zelené a žluté šaty se kmitají jenom pár kroků ode mě.

Přede mnou sedí droboučká žena v hořčičně žlutém oděvu. Znáím ji. Potkávala jsem ji ve vesnici, vždycky hlídala batole s hustými hnědými vlasy. Pevně mě uchopí za ruku, rozvine mi dlaň. V druhé ruce drží malý kužel henny. Sleduju, jak maluje s chirurgickou přesností a s nepřírozeným soustředěním. Snažím se zachytit její pohled, ale ženuška si zřejmě neuvědomuje, že maluje ruku, která je připojená ke mně.

Spirály mě studí na kůži, splétají se do květinového vzoru, pávu a hvězd, jež se mi táhnou po délce paže, potom se mi žena skloní s hennou k chodidlům. Když jsem byla malá, maminka a já jsme si přesně takhle hennou malovaly po rukou. Namáčely jsme párátko do misek s vychladlou hnědou hennou a na dlaních si krouživě vykreslovaly mráčky a tulipány. Nikdy jsme to však neuměly tak krásně jako tahle maličká paní. Ráda bych se zeptala, co dnes slavíme, jestli je nějaký svátek, něčí svatba, ale mlha mě halí jako olovený závoj.

A vůbec, copak tohle není pouhý sen? Vyčerpaně se zabořím do polštářů.

„V pořádku,“ uklidňuje mě *čáči* šeptem. „Pokud chceš, klidně spi, děvenko.“

Vylekám se, otevřu oči. „Jsem unavená,“ žaluju jí. „Jsem strašně moc unavená.“

„Tumáš, vypij to.“ Podá mi sklenici vody.

„A potom si hezky udělej pohodlí a odpočívej. Nemusíš dělat nic, prostě jen sed a buď hezká.“

„Hezká?“ zopakuju, ale tetička mě jen popleská po rameni.

Moc ráda bych se jí zeptala na spoustu věcí, ale slova jsou tak těžká, že pod nimi nepohnu jazykem. Všechno je příliš těžké. Položím si hlavu na polštáře a podřimuju.

Následujícího dne mi obličej zakryje ještě hustší závoj. Všechno je rozmazané jako v mlze. Sedím na okraji postele v ložnici svých rodičů. Ze všech stran mě obklopují houfy lidí, vše mi tisknou ruce.

Šaty mě dusí. Fialový samet se zlatými a zelenými výšivkami. Těžká látka se mi lepí k tělu, daleko víc mě tíží závoj hustě zdobený korálky. Nejdřív závoj nechci, snažím se ho odmítnout, ale z obou stran mě přidrží rázné ruce, aby na mě další ženy mohly pověsit velké zlaté náušnice, zlatý náhrdelník s rubíny a připnout mi závoj na hlavu.

Od stěn se odráží ječivý smích *khálá* Simki, jejíž náramky cinkají jako zvonkohra ve větru. Melodické provolávání imána, které se denně rozléhá z minaretu, mi náhle zní v uších tak zřetelně, jako by s námi byl v téhle místnosti. Snažím se soustředit na jeho slova, ale jsou kluzká jako mýdlo, nedokážu je polapit, a i když se snažím sebevíc, sama nezvládnou promluvit tak, aby to dávalo smysl.

„Nailo Rehmanová,“ ptá se mě imán, „souhlasíš?“

Souhlasím? Jestli souhlasím s čím?

Imán si chraplavě odchrchlá. „Nailo Rehmanová, souhlasíš s tímto manželstvím?“

Manželstvím?

V ústech mi vyschne. Zápasím proti polomdlobám, které mě ochromují a nedovolují mi pochopit, co se kolem mě a se mnou děje. Až do tohoto okamžiku.

Je to svatba.

Je to moje svatba.

Na stůl někdo přede mě položí dlouhý bílý arch papíru a modré pero.

„Souhlasíš?“ ptají se znovu.

„Ne,“ vydechnu. Po tvářích se mi valí horké slzy. „Nesouhlasím s tím. Ne.“

Nikdo mi neodpoví.

Řekla jsem to vůbec nahlas? Nebo si to všechno jenom představuju? Možná to je pouze zlý sen, před kterým nejsem schopná uniknout.

Zkusím se zvednout, ale hrubé ruce mě neomaleně stlačí nazpátek. Další ruce ke mně nesmlouvavě přistrčí pero. Přitisknu dlaň naplocho ke stolu, ale kdosi mi ruku prudce odtrhne a prsty mi ovine kolem pera. Tvrdý stisk mi svírá loket, další mi tlačí na rameno. Zpola nepřítomně pozoruju pohyb vlastní ruky, nečitelný inkoust čmárající nápodobu jména. Mého jména.

Pero mi vypadne z ruky. Slyším hlasitý hovor a smích.

Ruce, které mě držely, se odtáhnou, vlastní paže mi ochable spadnou k bokům.

Zmateně vzhlednu. Bouří se mi žaludek. Místnost jako by se nakláněla.

Dav lidí víří do mého zorného pole a zase mimo něj. Všimnu si, že *čáci* má růžové šaty. Že bíle napudrovaný obličej *khálá* Simki se křiví v neupřímém úsměvu.

Kde je Selma?

Kde je Imran?

Kolem se hemží lidé, navzájem se objímají. Nikdo mi nevěnuje ani pohled. Nikdo si zřejmě ani nevšimne, že tam jsem.

Ležím v posteli a ruce se mi zběsile klepou. *Co se to právě stalo? Co mi to provedli?*

...

Sedím na posteli ve velkém pokoji neznámého domu. Je tu mrazivý chlad. Po zamlžené jízdě autem mě sem dovedly tetičky, usadily mě uprostřed postele, urovnaly kolem mě sklady rudého *lahangá*, na ně mi založily hebnou ozdobené ruce. Nad hlavou se klenou nebesa z navléknutých okvětních plátků.

Na protější straně místnosti hlasitě tikají hodiny. Vyřezávaný bílý nábytek je pomalovaný růžovými květy a zelenými lístky, stejně jako obrovské noční stolky a prádelníky. Upřeně civím na vlastní ruce a snažím se neposlouchat hlučné hlasy a smích za dveřmi pokoje.

„*Mubárák!*“ Cizí ženský hlas jásavě blahopřeje. „Svatba nemohla dopadnout líp!“

„Proběhlo to krásně podle tradice. Co jsem slyšela, nevěsta je z Ameriky, ale nikdo by to na ní nepoznal,“ doplní další hlas.

„Vážně, *Násim*, je překrásná. Taková snacha, to je opravdu výhra!“

Ráda bych něco cítila. Tady, v soukromí pokoje, bych přece měla něco cítit: hněv, paniku, strach. Ale žádná emoce se neobjeví. *Možná*, říkám si v duchu, když nikdy v životě nezvednu oči, když nadosmrti budu hledět pouze do země, emoce pohřbené v hloubi mého já se nikdy neproderou na povrch. Smířím se spíš s otupěním než s šilenstvím, které by ho vystřídalo.

Hlasy před pokojem postupně sílí. Někdo přichází a potom – dveře se otevrou. Vzápětí zabouchnou, ale ani se nehnu. Cvakne klíč v zámku.

Pak v pokoji zní pouze jeho pohyb, ticho zesiluje každý jeho krok a šustění tuhé látky *kamízu*. Cítím ho vedle sebe. Upřeně civím na vlastní ruce,

křečovitě je zatínám do pěstí. Očima nehybně visím na řadě svých náramků. V pokoji se citelně ochlazuje.

Přisedne si. Postel se prohne. Cítím jeho blízkost. Cítím, že se na mě dívá. Hlavu mám těžkou jako z olova. Před očima mi kmitají černé skvrny.

Nakloní se blíž ke mně. Na kůži cítím jeho dech.

„Smím ti zvednout závoj?“

Zamžikám a po obou stranách závoje vidím jeho ruce. Odhrne závoj do zadu a jemně mi ho urovná na ramenou.

Tupě hledím na cizí ruce, na dlouhé snědé prsty. Náhle se otřesu hrůzou. Jako by se realita v tu chvíli rozpráhla a vlepila mi tvrdou facku: *Čí jsou to ruce?*

Nepatrně pohnu hlavou, abych mu viděla do očí. Mladý muž v krémovém oděvu a bílém turbanu mě pozoruje zkoumavě, trochu i tázavě. Má mnohem snědší pleť než já. Oči tmavě hnědé. Oplácím tomu neznámému pohled, jenž mnou proniká jako ostrá dýka.

Hlava se mi topí v závratí.

Černé skvrny mi před očima houstnou, víří jako chumelenice.

Tělo mám ztěžklé, jako bych celá byla z olova. Všechny hradby, které jsem s takovou zarputilostí budovala, veškeré síly, které jsem v sobě vybičovala, jen abych unikla tomu nevyhnutelnou, se náhle rozplynou.

A pak si vzpomínám na chlad. K čelu se mi tiskne ručník namočený do studené vody. Pevně svírám víčka a v duchu se modlím, abych po otevření očí spatřila svůj pokoj a dvoulůžko, z kterého mám výhled na zeleň naší floridské zahrádky. Konečně otevřu oči, ale zasáhne mě další úder reality. Mladík mi přidržuje ručník na čele. Když k němu vzhlednu, zhluboka si vydechne úlevou.

„Díkybohu, že jsi přišla k vědomí.“

Zkusím se posadit, ale mladík mi přiloží ruku na rameno. „Pššš... Klidně lež, zavři oči. Oba za sebou máme dlouhý den a vsadil bych se, že pro tebe byl ještě delší než pro mě. Potřebuješ si odpočinout.“ Natáhne se po polštáři. Nakloní se těsně ke mně a opatrně mi jím podloží hlavu. Bílou příkrývku mi povytáhne až k bradě. Sleduju ho pohledem. Z postele si vezme druhý polštář a zamíří k pohovce v koutě místnosti. Polštář na ni položí, otevře skříň a vytáhne z ní složenou květovanou příkrývku. Dá ji vedle polštáře.

Neodvažuju se ani hnout, děším se, že kdyby se po mně znovu ohlédl, mohl by si své soucitné rozhodnutí rozmyslet.

Přistoupí ke dveřím a zhasne. Vyčkávám, dokud neuslyším zaskřípání pohovky pod vahou jeho těla. Až potom zavřu oči.